

Regeringen kan ikke støtte beslutningsforslagene i den form, de her er fremsat i, men vi arbejder fortsat med hele problemstillingen for at finde en acceptabel model.

Bjarne Laustsen (S):

Hvad kan man gøre andet end at holde den samme tale som sidst, når man inden for mindre end et år for anden gang skal tage stilling til to beslutningsforslag, som er genfremsat uden ét eneste godt nyt argument.

Socialdemokratiet har ikke skiftet holdning, så lad mig gentage, hvad vi mener om de to forslag:

Kapitalens curlinghold, Det Konservative Folkeparti, har som den eneste nyhed i forbindelse med de to beslutningsforslag fået supporterne fra Venstre til at være medfremsættere.

Det ændrer imidlertid ikke ved det grundlæggende ønskelige i de to forslag: Det handler stadig om at feje alle forhindringer for kapitalens ynglen af banen, selv skatten på indtægter fra kapitalanbringelse i virksomhederne.

Gevinster fra kapital skal helst være skattefri eller være så tæt på at være skattefri som overhovedet muligt ifølge konservativ ideologi og supporterens liberale tankegang. Det nye modeord, som skal dække over det sande mål, er incitament. Kapitalejerne skal have incitamenter til at investere, og medarbejderne skal have incitamenter til at interessere sig for deres arbejdsplads.

Socialdemokratiet ønsker bestemt at øge folks interesse for at stifte og drive selskaber samt at øge medarbejdernes indflydelse på og interesse for deres arbejdsplads. Men de foreslåede værktøjer kan vi ikke gå ind for. Der findes faktisk andre incitamenter end de rent økonomiske.

Vi er grundlæggende uenige i den idé, at man ved at være lidt fiks skal kunne få skattefri gevinster fra investeret kapital, og vi vil bestemt ikke øge mulighederne på dette område. Derfor kan vi ikke støtte hverken nr. B 21 eller nr. B 22, der begge, som skatteministeren har gjort rede for, fører os ind på den forkerte vej.

Kim Andersen (V):

I Danmark er vi helt afhængige af et aktivt og dynamisk erhvervsliv. Hvis ikke vi har det, smuldrer grundlaget for at fastholde og udvikle velfærdssamfundet.

Vi er da også rent faktisk et af de lande i verden, som har den relativt set største udenrigs-

handel pr. indbygger. Men vi er desværre også, jf. nylige opgørelser, det land i OECD-kredsen, som har den laveste rate af nyttilkomne erhvervsaktive som selvstændige.

Det synes vi i Venstre er et problem. Det er et problem, fordi man dermed kommer til at tynde ud i underskoven af små og mellemstore virksomheder, der fungerer som underleverandører til de større koncerner, men man kommer altså også til at tynde ud i potentialet for de virksomheder, som med tiden vokser sig store og bliver væsentlige i valutaandtjeningen og i beskæftigelsen. Det er beklageligt.

Men situationen er også beklageligt set fra en anden vinkel, nemlig den, at i takt med, at virksomhederne, der er etableret, bliver større og større og vi ser flere og flere fusioner, og i takt med, at den offentlige sektor bliver større, svinder mulighederne for den enkelte medarbejder for udvikling og advancement også ind.

De medarbejdere, som de forslag her tager sigte på, er i høj grad personer, som kan bidrage med et videnindhold. De mennesker er i dag i vid udstrækning henvist til en karriere i den offentlige sektor, bl.a. på vores videregående uddannelser, og det kan være godt nok, og der ved kan de bidrage med megen værditilvækst. Men mange har også en stille drøm om at blive selvstændige, om at komme til at opleve den personlige udfordring, der er i at gå i spidsen for et projekt, engagere sig hundrede procent, arbejde lidt om lørdagen og lidt om søndagen for at få ting til at vokse og gro.

Det bliver vanskeligere og vanskeligere med den erhvervsstruktur, vi har, og med det skattesystem, som den enkelte lønmodtager udsættes for. Derfor er der brug for generelle incitamenter, som gør det muligt for lønmodtagere at engagere sig i erhvervslivet, og som kan bidrage til at tilføre erhvervslivet et teoretisk videnindhold.

De to beslutningsforslag, som vi her har til behandling, er udtryk for reelle ønsker om at sætte turbo på den udvikling, som jeg her har skitseret.

Vi ønsker ikke at skabe skattefrie muligheder for nogen. Vi ønsker derimod at gøre nogle i stand til at investere på sigt både i engagement og med kapital for så senere naturligvis ved realisation af de værdier, der er skabt, at kunne blive beskattet.

De nuværende regler er for snærende. Det forhold, at man skal møde op med et udviklingsprojekt eller et forskningsprojekt, indsnæv-